

РЕШЕНИЕ

№ 33287

гр. София, 12.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в
публично заседание на 22.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Росица Б Стоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **816** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно - процесуалния кодекс /АПК/, във вр. с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба от П. М. Н., [населено място], чрез подадена чрез пълномощник - адв. Т. Д., срещу Министерство на вътрешните работи, като са предявени два обективно съединени иска - за заплащане на обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 360 лева и за неимуществени такива в размер на 9640 лева. Твърди се, че вредите са настъпили във връзка с незаконосъобразни действия по отнемане на свидетелство за правоуправление и задържане под стража, осъществени на 12.07.2022г., от служители на РУ на МВР [населено място], както и с незаконосъобразен акт- ЗППАМ 022-0328-000019/12.07.2022г., издаден от полицаи към РУ Р. при ОД на МВР П.. Последният бил отменен в последствие с Решение №732/08.02.2023г. по адм.д. 9608/22г. по описа на АССГ. В исковата молба се сочи още, че в резултат на това, ищецът се почувствал унизен, с накърнени репутация, чест и достойнство. Освен това, във връзка с образуваното въз основа на посочените по-горе незаконосъобразни действия на служители на ответника, досъдебно производство №104/22г. по описа на РП- П., ТО Р., направил разходи за адвокатска защита в размер на 360 лева. С молба- уточнение от 30.08.2024г. /л.51/, исквете са предявени солидарно срещу Министерство на вътрешните работи и срещу ОД на МВР-П..

Ответникът - Министерство на вътрешните работи, чрез процесуалния си представител по делото, в представения писмен отговор оспорва предявения иск срещу МВР като недопустим и неоснователен. Поддържа, че уреденият в глава единадесета, дял трети на АПК специален ред, по

който се разглеждат производствата за обезщетения, определя императивно, че искът за обезщетение се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите (чл. 205, ал. 1 АПК). Съображенията за това са, че според изложеното в исковата молба и уточнението към нея, ищецът П. Н. като източници на твърдените за настъпили спрямо него неимуществени и имуществени вреди сочи незаконсъобразно наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от Закона за движение по пътищата и произтичащите от нея задържане за срок до 24 часа по реда на чл. 72 и следващите от ЗМВР въз основа на заповед за задържане на лице и образуване на досъдебно производство № 104/2022 г. по описа на Районна прокуратура-П., ТО Р., което впоследствие било прекратено. В тази връзка счита, че МВР не е надлежен ответник по предявените от ищеца искове, тъй като Министерство на вътрешните работи макар и да е юридическо лице, прякото ръководство и контрол върху дейността на административния орган, наложил принудителната административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП на ищеца, се осъществява от директора на съответната основна структура на МВР, в която изпълнява служебните си задължения - в случая директора на ОД МВР П..

Ответникът ОД на МВР [населено място] в писмено становище / л.64/ оспорва предявения иск за имуществени вреди като недопустим. Счита, че надлежен ответник по него следва да е Прокуратурата на република България, тъй като се касае за възмездяване на вреди, настъпили в хода на досъдебно производство. На следващо място, счита, че изложените в исковата молба твърдения, свързани с незаконосъобразни актове и действия на администрацията, са недоказани. Ето защо, моли предявеният иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди да бъде отхвърлен като неоснователен. Алтернативно, моли да бъде присъдено обезщетение в минимален размер. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание, представител на ответника Министерство на вътрешните работи, моли за отхвърляне на исковата молба като недопустима, неоснователна и недоказана по отношение на МВР. Моли при евентуално уважаване на иска, да се присъди минимален размер на обезщетение.

Ответникът - Областна дирекция на МВР - П., редовно призован, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, конституирана като страна по делото на основание чл. 10, ал. 1 от ЗОДОВ, чрез участващия по делото прокурор Д., счита така предявената претенция за основателна и доказана, като в този смисъл не споделя възраженията на ответниците за недопустимост и неоснователност на иска. Споделя възражението на двамата ответници за прекомерност на претендираното обезщетение.

Административен съд – София град, като взе предвид доводите на страните и доказателствата по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022г., е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) серия ГА № 588959 от 12.07.2022 г. С последния е прието за установено, че жалбоподателят П. Н. на същата дата водачът управлява МПС след употреба на наркотични вещества и техните аналози. На ищеца е наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца“.

На същата дата е издадена и заповед за задържане на лице рег.№ 23833-61 /л.23/. Няма данни по делото същата да е обжалвана по съдебен ред.

С решение № 732/08.02.2023 г., постановено по АД № 9608/2022 г. по описа на Административен съд София град, влязло в сила на същата дата, Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022 г., издадена от полицаи към РУ Р. при ОД на МВР П. е отменена, като незаконосъобразна.

Установява се от данните по делото, че е образувано и досъдебно производство № 104/2022г. по описа на РУ на МВР-Р., за деяние- предмет на по-гореописания АУАН. Същото е прекратено впоследствие, с Постановление за прекратяване от 24.10.2025г. / л.33/.

По делото е представен Договор за правна защита и съдействие № 104/14.07.2022г. /л.24/, от който е видно, че по досъдебното производство ищецът Н. е представляван от адвокат, за което е заплатил адвокатско възнаграждение в размер на 360лв.

В хода на съдебното дирене е допуснато събиране на гласни доказателствени средства чрез разпит в качеството им на свидетели на лицата В. И. М. и Б. Л. Д..

Свидетелят М. - майка на ищеца, посочва, че последният се депресирал, вследствие на оставането му без СУМПС, т.к. това му пречело да работи в семейния бизнес. Налагало се друг, вместо него, да извършва дейностите, свързани с шофиране-доставки, транспортиране на бельо до перални и др. подобни. Приятели също се отдръпнали от ищеца. Посочва, че дори и сега последният изпитвал несигурност, когато трябвало да ходи сам някъде с автомобила, дори в повечето случаи отказвал да го прави. В резултат на неправомелното му отнемане на книжката и „изкарването му за наркоман“, същият бил силно деперсиран. Това му състояние се проявило чрез поява на нервен тик на устата, изпадане в нервни кризи и странене от хората, тъй като градът бил малък. Уточнява, че във връзка с тези оплаквания, ищецът, въпреки настояването на близките му, не е посещавал лекар.

Свидетелят Д.- семеен приятел на ищеца, сочи, че често помагал в работата на ищеца, като това се е наложило най-вече, след като на последния отнели СУМПС. Д. транспортирал персонала, шофирал камиони и др. Това продължило около една година, през който период ищецът отслабнал, не общувал с хората, станал нервен в отношенията си към клиентите. Същият се притеснявал от коментарите на хората, че бил наркоман.

По делото са представени заверени преписи на Решение № 732/08.02.2023 г., постановено по адм.дело № 9608/2022 г. по описа на АССГ, Решение № 313000-13010/22.08.2022г. на Директор на ОД на МВР-П., АУАН серия GA, № 588959, съставен от полицаи при РУ-Р., ОДМВР П., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022 г., издадена полицаи при РУ-Р., ОДМВР П., Заповед за задържане на лице рег.№ 328 зз-61/12.07.2022г., издадена от полицейски орган при РУ Р., Договор за правна защита и съдействие от 14.07.2022г., Постановление изх.№ 2084/22г./04.08.2022г. на прокурор ТО Р., РП-П., Постановление за прекратяване на досъдебно производство от 24.10.2022г. на прокурор ТО Р., РП-П.

Административен съд София град, като прецени доказателствата по делото и доводите на страните, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК, исковите за обезщетения за вреди, причинени на граждани или юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица, се разглеждат по реда на тази глава, като за неуредените въпроси за имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ или на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/.

Според чл. 1 ЗОДОВ пък, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, като исковите се разглеждат по реда, установен в АПК.

С подадената искова молба, срещу Областна дирекция на МВР - П. и Министерство на вътрешните работи са предявени субективно съединени иски с посочено правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, с искане за солидарно осъждане на ответниците за сумата от 360 лв.,

представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди, вследствие на предоставената правна защита по образуването въз основа на АУАН от 12.07.2022г. издаден от служител на ОДМВР П., РУ Р., досъдебно производство, както и за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 9640 лева, за претърпените морални страдания в резултат на съвкупното проявление на незаконосъобразни действия по отнемане на свидетелство за правоуправление, задържане под стража, осъществени на 12.07.2022г. от служители на РУ на МВР Р. и незаконосъобразна Заповед за налагане на ПАМ, посочена по-горе. Твърдяната като незаконосъобразна дейност, на която се основават исковите претенции, се свързва с дейност на служители на ОД на МВР П. -РУ Р., които са в състава на МВР. Отговорността на МВР се обосновава и с това, че последното е разпоредител с бюджетни кредити/ вж. уточняващата молба л.51/

С оглед на изложеното в исковата молба и изрично заявеното искане по отношение на това, срещу кого се предявява претенцията/ вж. пак там, л.51/, съдът намира, че същата е заявена от лице с правен интерес /което твърди, че претърпяло вреди от незаконосъобразна административна дейност на длъжностни лица на ОД на МВР – П. и МВР/ и срещу процесуално легитимирани по смисъла на чл.205 от АПК във вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ ответници.

Неоснователно е възражението на ответника – Министерство на вътрешните работи, за недопустимост на предявения срещу него иск, поради липса на пасивна процесуална легитимация. Преценката за наличието на пасивна процесуална легитимация на сочения от ищеца ответник се основава на проверка за правосубектността на ответника като юридическо лице, административен акт, действие или бездействие на орган или на длъжностното лице от състава на което юридическо лице се твърди в причинна връзка с претърпени вреди. В случая, както Министерството на вътрешните работи, така и Областна дирекция на МВР – П., са юридически лица, съгласно чл.2, ал.2 и чл.37, ал.2 от Закона за Министерството на вътрешните работи. Изложеното в исковата молба като фактическо основание на предявената искова претенция се свързва с твърдения, че ищецът е претърпял имуществени вреди от незаконосъобразна административна дейност на служители на МВР и на ОД на МВР – П. и следователно посочените ответници са пасивно процесуално легитимирани. Дали е налице материалноправно основание за ангажиране отговорността на МВР и/ или на ОД на МВР – П. по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и доколко тези юридически лица са материалноправно легитимирани да отговарят по предявените срещу тях субективно съединени икове, е въпрос на основателност, а не на допустимост на исковите.

Неоснователно е и възражението на ответниците за недопустимост на исковата претенция в частта ѝ, основана на издадената Заповед за задържане от 12.07.22г. на служител на РУ Р./ л.23/ и образуването ДП, поради обстоятелството, че по отношение на първата не е налице процесуалната предпоставка по чл.204, ал.1 от АПК, а другото касае дейност на Прокуратурата. Действително, посочената заповед не е отменена по административен или съдебен ред, нито исковата претенция е съединена с оспорване на административния акт. Но в случая, в исковата молба не се твърди, че претендираните за обезщетяване вреди са в причинна връзка с незаконосъобразност на тази заповед или пък с такава на образуването наказателно производство. Направеното искане за присъждане на обезщетение на основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, е за претърпени имуществени и немуществени вреди като обща последица от неправомерни, според ищеца, действия на служители на ответниците по отнемане на свидетелството за правоуправление и издаване на заповед за ПАМ. Правораздавателната власт на съда се лимитира от фактическите твърдения в исковата молба и направените искания, като ищецът е този, който посочва предмета на спора и съответно очертава неговите рамки. В случая ищецът основава предявената искова претенция на неправомерни действия на служителите при ОД на МВР – П.,

издали АУАН № 588959 от 12.07.2022г. и Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022 г., издадена полицаи при РУ-Р., ОДМВР П..

С оглед гореизложеното, съдът приема, че предявените субективно съединени искове, с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ са процесуално допустими и подлежат на разглеждане в производство по реда на чл.203 и сл. от АПК, като съгласно чл. 7 от ЗОДОВ и предвид настоящия адрес на ищеца в [населено място], делото е подсъдно на Административен съд София-град.

По исковете за обезщетяване по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, страна по материалното правоотношение и субект на задължението за обезщетяване /при наличието на материалноправните предпоставки за това/, е юридическо лице, с което е в трудови или служебни правоотношения длъжностното лице, с чиято незаконосъобразна административна дейност се свързва причиняването на подлежащите на обезщетяване вреди. Тук следва да се направи разграничение между пасивната процесуална легитимация и пасивната материалноправна легитимация. Наличието на пасивна процесуална легитимация на ответника по предявен иск с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на иска. Както беше посочено, съгласно чл. 205 от АПК във вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ и разрешението, дадено в ТР №3 от 22.04.2004г. по тълк. гр. д. № 3/ 2004г. на ОСГК на ВКС, процесуално легитимирания ответник и съотв. надлежна страна по предявен иск по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на държавата за вреди, причинени от незаконосъобразна административна дейност, е юридическото лице, с което се намират в трудови или служебни правоотношения длъжностните лица, от чиято незаконосъобразна административна дейност ищецът твърди, че са произтекли вредите. В този смисъл, в исковото гражданско производство /каквото е характерът на производството по чл.203 и сл. от АПК/, съдът не е длъжен да напътства ищеца срещу кого да насочи иска си, освен да му укаже, че последният следва да е юридическо лице, още по-малко да конституира служебно страните. Пасивната процесуална легитимация се определя от ищеца с подаването на исквата молба и с посочването срещу кого се предявява иска /кой е ответникът по иска/. Служебната проверка, която съдът е длъжен да извърши за наличието на пасивна процесуална легитимация на ответника, обхваща единствено преценката по чл.205 от АПК във вр. с чл.1, ал.2 от ЗОДОВ. В случая, посочените от ищеца като ответници – Областна дирекция на МВР - П. и Министерство на вътрешните работи, са юридически лица съгласно чл.2, ал.2 и чл.37, ал.2 от ЗМВР и съответно са пасивно процесуално легитимирани да отговарят по предявените срещу тях искове с оглед изложените в исквата молба твърдения, че в причинна връзка с незаконосъобразна административна дейност на служители и длъжностни лица на ОД на МВР – П. и МВР, ищецът е претърпял вреди.

Ако и обаче посочените юридически лица да са процесуално легитимирани като ответници по предявените срещу тях субективно съединени искове по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, съдът намира, че Министерство на вътрешните работи не е материално легитимирано да отговаря за причинени вреди от незаконосъобразна административна дейност на длъжностни лица на друго юридическо лице - Областна дирекция на МВР – П.. Този извод не се променя от обстоятелството, че ОД на МВР – П. е в структурата на МВР. След като последното, като юридическо лице, е самостоятелен субект и респ. страна по материалното правоотношение по обезщетяване за вредите, причинени от незаконосъобразна дейност на негови длъжностни лица. Министерство на вътрешните работи не е материално легитимирано да отговаря за вреди, настъпили в резултат на незаконосъобразни действия и/или актове на служители на ОД на МВР – П. – отнемане на свидетелство за правоуправление и издаване на посочената по-горе ЗППАМ. Доколкото посочената дейност не е вменена като задължение на служители в

правоотношение с Министерство на вътрешните работи, посоченото юридическо лице не е страна по материалното правоотношение като субект на задължението да обезщети произтекли от нея вреди, дори и да са налице останалите елементи от фактическия състав на отговорността по ЗОДОВ.

Горното обосновава извод за неоснователност на така заявените претенции срещу Министерство на вътрешните работи. Поради това същите следва да бъдат отхвърлени изцяло по отношение на този ответник.

По предявения иск за неимуществени вреди:

Съдът намира тази част от исковата претенция за основателна спрямо ответника ОД на МВР П.. Същата е частично доказана, по размер, по следните съображения:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл. 4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца.

Ищецът Н. твърди, че незаконосъобразно е лишен от правоуправление, вследствие на неправомерни действия на служители на ОД на МВР – П., РУ Р., издали АУАН № 588959 от 12.07.2022г. и незаконосъобразност на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022 г., по чл.171, т.1, б “б” от ЗДвП, довели до отнемане на СУМПС. Заявява връзка на тези действия и с наложената Заповед за задържане под стража за 24 часа и образуването на наказателно производство.

От доказателствата по делото се установява, че срещу ищеца е било образувано административнонаказателно производство със съставянето на посочения АУАН. Съдът намира обаче, че същото не се свързва и няма за последица твърдяното от ищеца незаконосъобразно лишаване от правоуправление на МПС. Отнемането на контролния талон на водача на МПС /каквото отнемане принципно се следва в случаите на съставяне на АУАН за нарушение по ЗДвП, съгласно правилото на чл.157, ал.6 от ЗДвП/, не води до загубване на правото на управление на МПС. В случая, АУАН е бил съставен срещу ищеца за нарушение на чл.чл.5 ал.3 т.1 от ЗДвП, поради което и на основание чл.157, ал.6, изр. първо от същият закон, и като последица от съставения АУАН, контролният орган към ОД на МВР - П. е отнел контролния талон и СУМПС на водача. Съгласно разпоредбата на чл.157, ал.6, изр. трето от ЗДвП, обаче, съставеният на водача на МПС акт за установяване на административно нарушение заменя контролния талон за срок от един месец от издаването му. След като водач на МПС, на когото е съставен акт за установяване на нарушение по ЗДвП и чийто контролен талон е отнет от контролните органи, не губи правото на управление на автомобила, тъй като съставеният му АУАН замества изискуемия се контролен талон, образуването срещу ищеца със съставения му АУАН административнонаказателно производство, не се

свързва и не релевира наличие на твърдения от ищеца неправилен резултат – незаконосъобразното лишаване от правото да управлява МПС. Невъзможността за управление на МПС и лишаването от правоуправление са правни последици, които не се следват от съставения АУАН и отнемането с него на СУМПС и контролен талон, а произтичат от издаването на заповедта за прилагане на ПАМ по чл.171, т.1, б. "б" от ЗДвП. Съгласно чл.172, ал.2, т.3 от ЗДвП налагането на принудителните административни мерки от ръководителите на службите за контрол се извършва чрез отнемане на документите по чл. 165, ал. 2, т. 1 и чл. 166, ал. 2, т. 1. Обстоятелството, че в съставения АУАН са посочени като иззети доказателства въпросните СУМПС и контролен талон не означава, че отнемането на СУМПС е извършено и произтича от съставения АУАН. Отнемането им, по аргумент от разпоредбите на чл. 172, ал.1 и ал.2, т.3 от ЗДвП, представлява действие по налагане на приложена със съответната заповед принудителна административна мярка.

Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022 г., издадена от полиция при РУ Р. към ОД на МВР П. е издадена в резултат на изпълнение на нормативно възложени задължения, предвид законово предоставена на издателя на акта компетентност в рамките на административната му правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. В този смисъл, процесната ЗППАМ представлява властнически акт, издаден от административен орган.

По делото не е спорно, че посоченият административен акт е отменен по съдебен ред от Административен съд С. град, с влязло в сила решение № 732/08.02.2023г. по адм.дело № 9608/2022г. по описа на АССГ, като незаконосъобразна.

С оглед изложеното, съдът намира за доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0328-000019 от 12.07.2022 г., издадена от полиция при РУ Р. към ОД на МВР П..

Тук е мястото да се посочи, че съдът не споделя твърдението на ищеца, че осъществената от администрацията на ответника по издаване на АУАН и ЗППАМ е във връзка с последвалото задържане под стража и образуването на наказателно производство.

От събраните по делото доказателства се установява, че задържането на ищеца е извършено въз основа на заповед с рег. № 3283з-61/12.07.2022г. на полиция РУ – Р. при ОД на МВР П., издадена на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР за действие, изразяващо се в управление на МПС след употреба на упойващи вещества – амфетамин. По делото не са представени доказателства и няма данни да е била обжалвана и отменена по съответния ред. Ето защо, и доколкото, както бе посочено, същата е издадена във връзка с данни за извършено престъпление и влязла в законна сила, съдът намира, че последната няма връзка с предходните действия на служители на ответника по отнемане на СУМПС с АУАН и съставяне на ЗППАМ.

По подобни съображения, съдът не намира причинна връзка между посочената по-горе административна дейност и образуването на ДП 104/2022г. по описа на РУ Р.. По подробни доводи в тази насока ще бъдат изложени при обсъждане на обективносъединения иск за имуществени вреди.

На следващо място, за да бъде ангажирана отговорността на държавата по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ, е необходимо да бъде установена и доказана не само незаконосъобразна

административна дейност, но и настъпили вреди, като пряк и непосредствен резултат от тази дейност /чл.4 от ЗОДОВ/. Вредата е отрицателната последица, с която се засягат неблагоприятно имуществените права и/или защитени от правото нематериални блага и неимуществени интереси на увреденото лице, като "пряка и непосредствена" е тази вреда, която следва закономерно от твърдяната незаконосъобразна административна дейност, по силата на безусловно необходимата причинно – следствена връзка, която съществува между тях. Вредоносният резултат не се презюмира, а по отношение на същия ищецът следва да проведе пълно и главно доказване. Ето защо в тежест на ищеца бе възложено да докаже, че е претърпял твърдените от него в исковата молба имуществени вреди, при указване разпределението на доказателствената тежест.

Теорията и съдебната практика приемат, че неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания, в резултат на увреждането. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да ги докаже.

След преценка на доказателствата по делото, съдът приема, че от ищеца са ангажирани доказателства, от които да се направи извод за твърдените от него неимуществени вреди. От показанията на свидетелите М. и Д., които съдът кредитира с доверие като последователни и непротиворечиви, се установява, че отнемането на свидетелството му за управление на МПС за продължителен период от време – около седем месеца, е довело до неудобства във връзка с изпълняваната от него дейност в общия бизнес, свързана с транспортиране на стоки и персонал. Това е наложило да търси помощ от приятели, както и да наема шофьори, което безспорно е причинило напрежение и негативни емоции. Ищецът се почувствал срина, станал асоциален, недоверчив и нервен. Принудителното въздействие върху обичайния му начин на живот, вследствие от невъзможността да управлява моторно превозно средство, несъмнено е причинило затруднения и неудобства, рефлектирали и върху емоционалното състояние на ищеца. Ето защо, съдът намира, че е налице и втората предпоставка за уважаване на иска.

Налице е и причинно-следствена връзка между претърпените неимуществени вреди и отменената като незаконосъобразна заповед за прилагане на ПАМ, тъй като именно в резултат на нейното прилагане ищецът е бил лишен временно от правото да управлява МПС/ в този см. Р.11553/2022г. по адм.д.6597/22г. , Р.9742/2023г. по адм.д.7446/23г., Р.1231/2023г. по адм.д.4115/22г. , всички на ВАС и др. /. Горното е рефлектирало пряко и е причинило затруднения за дълго време в бизнеса. Предвид това, че ищецът живее в малък град и упражнява дейността си в малко населено място, обстоятелството, че е лишен от правоуправление, заради нарушение на закона, безспорно е станало достояние на близки и съседи, което допълнително е засилило негативните последици в неговата психика.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, държавата дължи обезщетение за всички неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Според § 1 от ДР на ЗОДОВ, за неуредените в този закон въпроси се прилагат разпоредбите на гражданските и трудовите закони, с оглед на което при определяне размера на обезщетението съдът следва да приложи разпоредбата на чл. 52 от ЗЗД. Трайната съдебна практика по приложението на чл. 4 от ЗОДОВ, както на гражданските съдилища, така и на административните такива, приема, че справедливото обезщетяване на всички неимуществени вреди, каквото изисква чл. 52 ЗЗД, означава съдът да определи точен

паричен еквивалент на болките и страданията, на трайните поражения върху физическата цялост и здраве на пострадалото лице във всеки отделен случай конкретно, а не по общи критерии.

Ищецът претендира обезщетение за неимуществени вреди в общ размер на 9640 лв. В случая, при определяне размера на претендираните от ищеца вреди, съдът отчита това, че с отнемането на СУМПС с приложената незаконосъобразна ПАМ, лицето е било лишено от възможността да управлява не само собствени МПС, а и други автомобили изобщо, което сериозно е затруднило упражняването на семейния бизнес. Съдът взе предвид и продължителността на действие на наложената мярка - около седем месеца, както и сериозното влошаване на психическото състояние на ищеца, настъпилата десоциализация, обстоятелства, които не са отшумели и до настоящия момент.

Като съобрази изложеното, съдът намира, че за репарирание на вредите, настъпили в резултат на незаконсъобразната заповед за налагане на ПАМ, справедливото обезщетение възлиза на 3500 лева. Ето защо, предявеният иск се явява доказан до този размер и следва да бъде уважен. В останалата част, до претендираните 9640 лева, същият е недоказан и като такъв, следва да се отхвърли. Присъждане на законна лихва не се претендира, поради което, съдът не дължи произнасяне в тази насока.

По отношение претендираните имуществени вреди:

Ищецът заявява искане за присъждане на обезщетение в размер на 360 лева, равняващо се на заплатените разноски за адвокатско възнаграждение по Договор № 441021/14.07.2021 г. по ДП 104/2022г. по описа на РУ Р.. Същият твърди, че образуваното наказателно производство е следствие от незаконсъобразната дейност на служители на ответниците по предварителното отнемане на СУМПС с АУАН и незаконсъобразната ЗППАМ.

Съдът не споделя това становище. Както бе посочено по-горе, предварителното отнемане на свидетелството за правоуправление е прилагане на наложената със ЗППАМ принудителна административна мярка. Нито един от двата акта нямат за последица образуване на досъдебно производство, още по-малко това да е незаконсъобразно. Видно от приложеното по делото постановление на РП Р., наказателното производство е образувано като бързо, по реда на чл. 356 НПК. Предпоставките за това, са изрично посочени ал.1 от 1 до т.4 на цитираната норма. Сред тях липсва съставяне на административни актове или действия, свързани с друга административна дейност. Образуването и прекратяването на наказателно производство е в изключителните правомощия на Прокуратурата. Ето защо, съдът счита, че последната е тази, която следва да отговаря за вреди, за които се твърди, че са настъпили в хода на такъв процес. Прокуратурата, като юридическо лице, е самостоятелен субект и респ.- страна по материалното правоотношение по обезщетяване за вредите, причинени от незаконсъобразна дейност на негови длъжностни лица.

Предвид изложеното, съдът приема, че ответникът ОД на МВР П. не е материалноправнолегитимиран да отговаря по редявения иск за претърпени имуществени вреди, равняващи на заплатен адвокатски хонорар по ДП 104/2022г. по описа на РУ Р.. Това е така, тъйкато посочената дейност по образуване и прекратяване на наказателно производство не е вменена като задължение на служители в правоотношение с ответника. Ето защо, същият, макар и юридическо лице, не е страна по материалното правоотношение като субект на задължението да обезщети произтекли от тази дейност вреди, дори и да са налице останалите елементи от фактическия състав

на отговорността по ЗОДОВ.

Горното обосновава извод за неоснователност на така заявената претенция срещу ОД на МВР П.. Поради това, същата следва да бъде отхвърлена изцяло.

С оглед изхода на правния спор, в полза на ищеца са дължими сторените по делото разноси, съобразно уважената част от иска. По делото не са ангажирани доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение. Ето защо, в тежест на ответника ОД на МВР-П. следва да бъдат възложени разноските за държавна такса по първия предявен иск в размер 10 лева.

В полза на ответника ОД на МВР-П., съобразно заявеното изрично искане в писмено становище/ л.64/ и отхвърлената част от исковата претенция, следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 85 лева. Съдът съобрази актуалната редакция на чл.24 от НПрП.

Предвид изхода на правния спор и отправеното искане от страна на Министерство на вътрешните работи за присъждане на разноси, в случай на прекратяване на производството или отхвърляне на иска /вж. л.46 гръб/, в тежест на ищеца следва да бъдат възложени направените от този ответник разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 130 лева.

Мотивиран от горното, Административен съд София - град

РЕШИ:

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – П. да заплати на П. М. Н., ЕГН [ЕГН], сумата от 3500 (три хиляди и петстотин) лева – обезщетение за неимуществени вреди, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част над този размер, до претендираната сума от 9640 (девет хиляди шестстотин и четиридесет) лева, като недоказан.

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР– П. да заплати на П. М. Н., ЕГН [ЕГН], сумата от 10 лева – разноси по делото.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. М. Н., ЕГН [ЕГН] иск за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 9640 (девет хиляди шестстотин и четиридесет) лева против Министерство на вътрешните работи, като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от П. М. Н., ЕГН [ЕГН] иск за заплащане на обезщетение за имуществени вреди в размер на 360 /триста и шестдесет/ лева против Областна дирекция на МВР – П. и Министерство на вътрешните работи, в условията на солидарност, като неоснователен.

ОСЪЖДА П. М. Н. ЕГН [ЕГН] да заплати на Областна дирекция на МВР П. сумата от 85 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА П. М. Н. ЕГН [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи сумата от 130 лева – разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ